

Телефонът ми избибипква, като отварям вратата на апартамента си, но пак не е Дилън. Съобщение от Оли.

„Това е срамът. Толкова съжалявам, че не се чувстваш добре. Какво мога да направя?“

Писах му, след като слязох от метрото, за да отменя плановете ни за вечеря.

Знам. Не трябваше да лъжа. Особено не и един от най-добрите си приятели.

И не трябваше да отменям срещата ни, не и сега, след като няма да отида на партито. Направих го само защото се чувствах така ядосана на себе си, че съм такава страхливка по отношение на Дилън, че мазохистично поисках да бъда наказана и лишена от приятна вечер въобще.

Сега, след това мило съобщение, се чувствам още по-зле.

Всъщност телефонът ми отново избибипква – отново Оли.

„Ако е нещо като грип, да донеса пилешки сапун?“

След няколко секунди идва трето съобщение.

„Очевидно това трябваше да е супа.“

И след около десет секунди още едно.

„Бих потърсил дори сапун във формата на пиле, ако ще те накара да се почувстваш по-добре!“

Толкова е сладък.

Глупачка съм, че отказах приятна уютна вечер с него и вместо това реших да остана сама.

Макар че, разбира се, ще бъде сама, ако нямам халюцинации за Одри Хепбърн и тази вечер.

Няма да се случи отново обаче. Беше само веднъж. И, между другото, не искам да се случи отново. Защото, когато се случи веднъж, можеш да го отдадеш на стреса. Два пъти... е, ще ти бъде простено, ако започнеш да мислиш, че може да бъде малко...

...зловещо?

Неврологично, имам предвид.

Така че, истински се надявам, че няма да се случи отново. Тази вечер или някоя друга.

Работата е там, че сега, след като съм в апартамента си, не мога да не мисля, че ще е приятно отново да си представя Одри Хепбърн.

Защото беше забавно, въпреки всичко. Може и да не беше на Пето Авеню или в Тюйлери, но пак беше Одри. И ако преумореното ми съзнание я извика отново тази вечер, ще мога да ѝ разкажа за следобеда си с Дилън. А тя ще ме слуша внимателно и замислено, както винаги прави в света на мечтите на Одри, а после ще каже нещо съвършено мило и показващо разбиране и ще ме накара на мига да се почувствам по-добре, че съм се уплашила да изляза с него тази вечер.

Но, предполагам, после можем да навлезем в опасна територия, като се има предвид, че не мога много успешно да се справя с онова, което съзнанието ми си въобразява. Като... е, като шизофрения. Или тумор в мозъка.

Макар че, предполагам, бих могла...

Не, това ще бъде странно.

Е, щях да кажа, предполагам, че бих могла да извикам Одри Хепбърн на екрана на айпада си, да натисна пауза и бързо да ѝ предам подробностите от необикновения ми следобед.

Това вече ще е странно, нали?

Но няма да е, като да мисля, че наистина е тук. Няма да е, като наистина да вярвам, че ме чува или нещо такова. Само ще си пусна някой от любимите си филми с Одри Хепбърн. Няма нищо странно в това да се настаня да гледам „*Закуска в Тифани*“ след дълъг и откровено странен ден, в който съм била подложена на психоанализа от страна на мама, крещял ми е супермодел, видяла съм части от анатомията на непознат, които абсолютно не бих искала да видя...

Да. Мисля, че ще включа айпада, ще съблека тренчката си, ще се настаня на дивана и ще видя дали мога да се отпусна.

Три минути по-късно знам, че съм постъпила правилно. Не давам и пет пари за неразопакованите кашони или бъркотията, за кучешката миризма, нито за факта, че би трябвало да се приготвям за партито с Дилън О'Хара. Отпускам се в мига, в който виждам Одри Хепбърн да върви по Пето Авеню с чашката си с кафе и датската си пастичка. Тя е така изящна, роклята и бижутата ѝ – толкова красиви и почти може да доловиш аромата на виолетки и жасмин, на парфюма, с който е била вероятно и по време на снимките...

– Не си виждала слънчевите ми очила, нали?

Изпищявам.

– Господи, ужасно съжалявам, уплаших ли те?

Тя е. Одри Хепбърн. Отново.

Седи на сантиметри от мен, в другия край на дивана.

Но този път не е облечена в черна рокля и прическата ѝ не е същата, както в „*Закуска в Тифани*“. Подстригана е в стил елф, запазената ѝ марка, и е облечена в балната рокля с избродираните рози, в която омагьосва Уилям Холдън в „*Сабрина*“.

Няма думи, с които да се опише колко красива е тази рокля отблизо.

Макар и да не изпъква толкова заради розите с цвят на праскова по дивана.

Тя започва да тършува между възглавничките на дивана и набърчва чело.

– Помислих, че може да са паднали между възглавничките... слънчевите ми очила имам предвид... Предполагам, че не си ги виждала и прибрала на сигурно място? Те са специални...

Поглежда ме, а очите ѝ изглеждат почти абсурдно огромни на съвършеното ѝ лице. Всъщност тя изглежда дори още по-красива от вчера, въпреки че винаги съм предпочитала Одри от „Сабрина“ пред Одри от „Закуска в Тифани“. Подстриганата ѝ коса подчертава съвършената ѝ ключица, кожата ѝ изглежда така, сякаш е покрита с фин слой натрошени перли, а ароматът на „Л’Интерди“ е по-силен сега, значи въобще не съм си го въобразила...

Само дето си въобразявам, разбира се. Защото отново халюцинирам, нали?

– О, по дяволите.

– Либи!

– Съжалявам... просто... – Тумор в мозъка е, нали? Трябва да е. – Или шизофрения – изгърсвам. – Може да е шизофрения.

– Какво може да е шизофрения, мила? – Но вниманието ѝ е само наполовина фокусирано в мен; тя гледа екрана на айпада. – Колко ужасно сладко!

– Имаш предвид – ъ-ъ – датската пастичка?

– Не, не, имам предвид малкия ти телевизионен екран. Макар че тази ужасна датска пастичка беше сладка всъщност. Чак пресищаше. Не мога да понасям толкова сладко. Помолих ги да ми разрешат да хапна сладолед в тази сцена, но няха късмет... Не виждам антена.

– Ъ-ъ...?

– За малкия ти телевизор – посочва с дългия си, облечен в ръкавица, пръст към айпада. – Антена. Няма ли нужда от такава?

– Това не е телевизор. Айпад е – разтърквам ожесточено очи, но когато отпускам ръце, пак я виждам. – Мисля, че имам нужда от питие.

– Още един труден ден, мила? – пита Одри Хепбърн, взема айпада и започва да го изучава с възхищение. – Изящно! Как го нарече? Падлет?

– Не, това е айпад. Използва се за интернет, за имейли...

Тя премигва, сякаш говоря на чужд език, който не е чувала никога преди.

– Знаеш ли какво? – казвам. – Поиграй си с него, докато си приготвя питие. Лесно е. Ще схванеш.

– Ооо, благодаря ти, мила! – Послушва ме и започва да почуква и натиска по айпада с дългите си елегантни пръсти. – Господи, толкова е умен – учудва се, когато на екрана се появяват разни неща на случаен принцип – прогнозата за времето; снимки от годишното парти на Нора, на които сме аз и тя; приложението на онлайн магазина „Нет-а-порте“, което разглеждам, когато реша да си купя нещо дизайнерско. – Честно, мила, имаш най-удивителните джаджи. О! Това ми напомня. Прекрасната ти кафе машина! Разказвам за нея на всичките си познати!

Страхотно: сега не само си представям, че аз разговарям с Одри Хепбърн, но и че тя разговаря с други хора. Чудя се за кого ли говори: за призрачната Мерилин? За фантазмагоричния Кари Грант? За нереалната Лиз Тейлър?

– Чудя се – казва тя и плесва с ръце като малко момиченце, – успя ли вече да намериш капсулите?

– За кафе машината? Хм, всъщност не...

– Е, сигурна съм, че са в един от тези кашони. Защо да не погледна?

Преди да съм успяла да отговоря, тя скача от дивана и коленичи пред най-големия куп кашони, без да дава и пет пари, че прахът от караваната на Оли покрива целия подгъв на ефирната ѝ бална рокля.

– Струва ми се добре да започна оттук – отваря кашона, който е най-отгоре в купа. – О, това може да бъде полезно всъщност. Парцалите ти за почистване.

– Нямам парцали за почистване... – Аз също ставам и надничам в кашона, който току-що е отворила. – Това са дрехите ми!

– Господи, много съжалявам, мила!

Грабвам кашона от ръцете ѝ, като повече от всякога ми се иска да мога да си позволя нещата, които разглеждам от време на време в „Нет-а-порте“. – Не можем всички да имаме гардероби, пълни с изящни дизайнерски бални рокли.

– Е, разбира се, аз просто си помислих... ами, всичко там изглеждаше толкова сиво...

Отивам до хладилника за отворената снощи бутилка.

– Ако това въобще ще помогне – казва тя разкаяно, – косата ти изглежда абсолютно превъзходно.

– Наистина ли мислиш така?

– Да! Казах ти, че има нужда само от добро измиване и продухване.

– Всъщност това бе направено от фризьор – отговарям многозначително, докато изваждам виното от хладилника и тръгвам обратно към дивана. – Нямаше нужда от измиване и продухване, а от професионални ножици.

– Не ти ли казах – мисля, че ме игнорира, защото пак се е обърнала към кашоните и отваря друг, – че бретонът ще ти отива... о! Мисля, че ги намерих.

Обръща се и ми показва малка дървена кутия, на която има етикет на „Неспreso“.

– Да, това са капсулите.

Тя изпищява очаровано, изправя се и се спъва в подгъва на роклята, докато се опитва да заобиколи дивана и да стигне до кафе машината.

– Ооох – въздъхва миг по-късно, отваря кутията и гледа с благоговение малкото ръководство от вътрешната

страна на капака. – Етиопско кафе, регион Сидамо*...

Не на това се надявах, когато си помислих, че мога да си побъбря с Одри за случилото се днес: аз на дивана, отпивам от бутилката вино, а тя включва машината за кафе. Но, изглежда, че дори моето собствено подсъзнание не се интересува чак толкова много от подробностите от деня ми.

– Дори след като – измърморвам на подсъзнанието си – бях поканена на истинска среща тази вечер.

– Среща? – Одри Хепбърн се обръща и балната рокля прошумолява, а капсулите етиопско кафе от Сидамо са забравени. – Либи, това е толкова вълнуващо!

Окей, на подсъзнанието ми му е простено. Дори се чувствам леко смутена, че съм направила такъв въпрос от това.

– Всъщност не беше среща...

– Кой е той? Кога е срещата?

– Сега.

– Какво искаш да кажеш с това „сега“?

– Че срещата трябва да е сега, тази вечер.

– И ти няма да отидеш?

Поклащам твърдо глава и отпивам от бутилката вино.

– Либи, защо не? – Огромните очи на Одри са отворени широко в пълно объркване. – Не го ли харесваш? Джентълменът, който те е поканил?

– Не, не, не е това. Много го харесвам... джентълмена... – Макар че мисълта за Дилън като джентълмен определено ме развеселява. (Без да споменаваме факта, че нито едно от нещата, които той върши от вчера сутринта, когато се запознах с него, досега не е ни най-малко джентълменско.) – Просто реших да не отида. А и това бездруго не е истинска среща. Не и в истинския смисъл на думата.

– Той покани ли те на обяд? Питиета?

* Кафето от етиопския регион Сидамо е едно от най-добрите високопланински кафета в света. – *Б. ред.*

– Господи, не, нищо подобно. Макар че обядвахме заедно днес...

– Либи! – ахва тя. – Обядвали сте и те е поканил за същата вечер? Трябва много да си пада по теб!

– Ъ-ъ... честно, не е така. Той си има гадже. Е, нещо като гадже. Реа Хавърсток-Харли. Макар че днес я видях да го мами с един с огромна краставица.

– Изневерява му с краставица?

– Не, с мъж.

– О, слава на Бога – отговаря тя едва чуто. – Макар че не е хубаво за твоя беден приятел, джентълмена. И може би обяснява защо предпочита да изведе теб за вечерта, а не нея.

– Но той няма да ме изведе по романтичния начин. Мисля, че просто му харесва да разговаря с нормален човек. Той излиза с модели на „Виктория Сикрет“, нали разбираш... Модели на бельо – изяснявам, когато тя сбръчква объркано чело. – Те са пищни и с дълги като на амазонки крака и вървят по подиума само по бикини и чифт ангелски криле.

– Това ми звучи ужасно вулгарно. Нищо чудно, че предпочита да разговаря с теб – замисля се за миг. – Не казвам, че няма да е добре да разкриеш малко повече от кожата си, като излизаш с него довечера.

– Но аз няма да изляза с него довечера.

– Просто трябва.

– Просто няма.

– Просто. Трябва.

Доста съм изненадана, когато, казвайки това, ме поглежда със стоманен поглед. Определено твърд и нетипичен за нея.

– По този въпрос не приемам „не“ за отговор, Либи – продължава тя. – Защото – и ме поправи, ако греша – нямаш кой знае колко почитатели, нали?

– Няма нужда да наблягаш на това – измърморвам.

– Искам да кажа – заобикаля дивана, за което ѝ трябва няколко секунди, – че не трябва да седиш тук с мен. – Коленичи до мен, взема и двете ми ръце в своите и поглежда дълбоко в очите ми. – Трябва да излезеш! Да прекараш прекрасна вечер! С мъж, който те обожава!

– Той наистина, наистина не ме обожава. Както и да е, не мога – гърлото ми пресъхва и се свива. – Честно – успявам да кажа, след като отпивам от виното, – просто не мога. Не си виждала момичетата, с които обикновено излиза.

– Обзалагам се – извиква Одри, – че не могат да се мерят с теб!

Протягам ръка за айпада, набирам в гугъл „Реа Хавърсток-Харли“ и го побутвам към нея, за да види образите: Реа, облегната съблазнително на скала край морето в оскъден бански; Реа, крачеща по подиума в диамантен сутиен, същите бикини и проблясващи ангелски криле; Реа, позираща само по обувки с висок ток, седнала обратно на стола в стил Кристин Кийлер...

– Добре! – казва Одри малко прекалено весело след дълъг миг на мълчание. – Просто ще трябва да ти намерим нещо наистина, наистина прекрасно и подходящо за фигурата ти, нали?

– Не, няма, защото, както вече казах, няма да отида.

– Мила. Далеч съм от мисълта да те притискам – става, скръства слабичките си ръце и отново ме поглежда. – Но аз съм Одри Хепбърн, както знаеш.

Халюцинация или не, за мен е малко по-трудно да не се съглася с нея, отколкото беше преди миг.

– И знаеш ли с кое се гордея най-много? – продължава. – Че не позволявам нищо да ме уплаши. Нямах нужните квалификации, за да партнирам на Грегъри Пек. Не бях достатъчно добра, че да танцувам с Фред Астер. Но не се уплаших и дадох всичко от себе си, защото само по този начин едно момиче може да намери мястото си в света.

Трябва да призная, че думите ѝ ме карат да се замисля.

И изведнъж тя вече е по-малко кралицата елф, с която си представях как се отдавам на покупки. Изправена тук, тя е принцесата воин. Прилича на Будика*, облечена в дрехи на Живанши, на Жана д'Арк, чиито очи са подчертани с черна линия...

– Добре – аз също се изправям. – Ще изляза тази вечер! Все пак, щом ти си танцувала с Фред Астер, аз мога да взема метрото и...

– Моята „Неспreso“! – внезапно изпищява тя, защото машината избибипква – знак, че е готова да приготви кафе. Тя буквално ме поваля, докато заобикаля дивана, за да отиде в кухнята. – Сега, къде трябва да поставя тази малка капсула?

– Виж, не можем ли да оставим това за по-късно? Трябва да се приготвя за партито, преди да съм променила решението си.

– Да, да, абсолютно си права – Одри за втори път зарязва машината за кафе. – А сега ще ти намерим нещо ефектно, което да облечеш, нали?

– Не, не, не – побързвам да кажа, когато тя тръгва, обвита в облак сатен и тафта висша мода, към кашона с дрехите. – Каза нещо прекрасно и подходящо за фигурата ми. Не ефектно. Не искам ефектно. Сестра ми ще бъде на същото парти и тази трябва да е голямата ѝ вечер. Тя ще бъде ядосана, че въобще съм там. Затова наистина искам да облека нещо... ами, хубаво, но безобидно.

– Малка черна рокля!

– Предполагам, че това ще бъде добре...

– Мила, малката черна рокля винаги е подходяща – тя вече тършува в кашона с дрехите и захвърля настрани сив

* Будика – кралица на келтското племе ицени, населявало Източна Англия през древността. През 60 г. сл. Хр. застава начело на въстание срещу Римската империя, което след година е потушено и тя се самоубива. – *Б. пр.*

суитшърт след сив суитшърт. – Имаш ли случайно такава от Юбер?

– Дали имам малка черна рокля от Юбер де Живанши? Не. Не, нямам.

– Е, няма нужда да се тревожиш за това, сигурна съм, че ще намерим нещо друго, също толкова прекрасно... – Макар че голите ѝ елегантни рамене видимо се отпускат, след като захвърля настрана поредния (кога съм купила всичко това?) сив суитшърт. – Имаш ли рокля, скъпа? Имаме нужда само от една.

– Да, имам рокля! Виж, разбирам, че очевидно имам нужда да осъвременя малко гардероба си. – Но, за щастие, виждам малко по-различен нюанс на сивото в сивия куп и го издърпвам – това е тъмносивата копринена рокля от „Уисълс“, която съм обличала по няколко големи повода през последните години: на първата ми среща с Даниъл, на последния ми рожден ден, на партито след събитието, когато Кас бе номинирана (но не спечели) за наградата на Националната риалити телевизия за появяването си в шоуто на Мери Бери „Знаменитости и кекчета“... – Ето я роклята! – заявявам и я размахвам триумфално.

Одри Хепбърн я гледа втренчено.

– Рокля ли е?

– Да! Това е рокля!

– Но, мила... – Изглежда ужасена. – Това е просто плат. Няма линия. Няма структура.

– И няма нужда да има! Тя е универсална и е подходяща за фигурата ми! Подчертава извивките и талията.

Осъзнавам, че просто повтарям всичко, което съм чела за този тип рокли, ето защо въобще похарчих толкова пари за нея. Но сега си спомням, че роклята не подчертаваше извивките, нито талията ми, просто висеше доста отпуснато от малките ми гърди и заплашваше, че ще разкрие nelаскаещи ме пространства от горната част на бедрото ми всеки

път, когато се наложи да изкача три поредни стъпала. Но тя е най-скъпата рокля, която някога съм имала, затова и я пазя, вместо да я дам за благотворителност.

Изражението върху лицето на Одри в момента ми казва, че наистина трябва да я дам за благотворителност.

– Чудесно – казвам и я оставям. – Ти печелиш. Няма да я облека.

– Мисля – казва тя мило, – че така ще е най-добре.

После буквално се скрива в кашона, навела глава като плискаща се във водата патица, и от нея не се вижда нищо освен бродирания подгъв на балната ѝ рокля. Миг по-късно се появява отново с триумфален вид и черна рокля в едната ръка.

– Виж сега, това изглежда много по-подходящо!

Роклята, която тя държи, е с деколте тип лодка и дължина, доколкото си спомням, до средата на прасеца. Купих я от „Примарк“, без да си правя труда да я пробвам, с напразната надежда – достатъчно смешно – че в нея ще изглеждам като Одри Хепбърн.

Няма нужда да казвам, че не стана така, и съвсем няма нужда да казвам, никога не съм я обличала, освен когато се върнах онзи ден у дома си и я пробвах.

– Сигурна ли си? – Поглеждам роклята с много по-малко ентузиазъм от нейния. – Тя е евтина, от „Примарк“.

– Е, не мога да кажа, че съм запозната с работата на г-н Примарк...

– Не, не, това не е човек, а само...

– Но мисля, че ще ти стои много добре! – Допира роклята до тялото ми. – Имаш нужда само от елегантния си тренчкот, наметнат на раменете ти, и няколко добре подбрани аксесоара. Това деколте например просто плаче за малка диамантена огърлица или елегантни перли.

– Точно така, е, ще се обадя на банката си в Цюрих, ще ги помоля да отворят най-голямата от кутиите ми с бижута,

които държа в сейф, да изберат няколко и да ми ги пратят с реактивен самолет.

– За нещастие, не мисля, че ще има време за това – казва тя, изключително сериозна. – Но не беше ли с огърлица от перли и диаманти първия път, когато те видях?

– Силно се съмнявам... О, имаш предвид сватбената огърлица на Нора?

– Знам само, че я прибра в малката кутия ей там – Одри отива до кухненския плот, където все още стои кутията ми с мънистата, и я отваря. – О, това ще ти стои чудесно!

– Не знам. Тя е за най-добрата ми приятелка, за сватбения ѝ ден. И дори не съм сигурна, че е довършена.

Тя не ми обръща внимание, поставя огърлицата около врата ми и я закопчава.

– Както си мислех – казва. – Прекрасно.

Усещането е приятно, трябва да призная, тежкия диамантен амулет е хладен, а перлените мъниста са така гладки... Е, ще трябва да приема, че пробвам специалния подарък за Нора: и че тази проба ще ми помогне да реша дали огърлицата да остане в този си вид, или ще има нужда от още един ред перли.

– Сега подходящите обувки, разбира се, които винаги могат да придадат вид или да съсипят всеки тоалет. Имаш ли хубави обикновени ниски обувки? – пита ме Одри. – Нещо с тънко токче с височина пет-шест сантиметра, може би?

– О, не. Няма да обуя обувки с такова токче. Не и когато ще прекарам цялата вечер с модели, високи метър и осемдесет на бос крак – не съм забравила как Реа се извисяваше над мен във „Фит Лондон“ тази сутрин; може да има какви ли не причини да се чувствам дребна и незначителна на партито тази вечер, но няма да позволя обувките да са една от тях. – Ще обуя тези – казвам, започвам отново да тършувам в кашона и изваждам единствения чифт наистина сексапил-

ни обувки, които имам – чифт сребристи сандали с каишки около глезена и високи токчета.

Този път Одри има такъв вид, сякаш ѝ е прилошало.

– Можеш да си счупиш глезена с тези! И сигурно... ами, по-ниското тънко токче ще бъде много по-шик...

– Така каза и преди да се опиташ да ми оформиш бретон снощи – казвам ѝ, доволна от факта, че тя съществува само във въображението ми, защото не съм сигурна, че това е спор, който щях да водя с увереност, ако наистина разговарях с една от най-стилните жени на всички времена. – Както и да е, не, въобще не ме интересува дали са шик, или не – правят ме да изглеждам с дванайсет сантиметра по-висока и много по-слаба. Ще ги обуя. А сега, мислиш ли, че имам нужда от „Спанкс“*?

– О! – Дланите ѝ покриват бузите ѝ, които изведнъж стават огненочервени. – Съжалявам, но това ще зависи изцяло от склонностите на джентълмена, с когото излизаш тази вечер! И наистина, Либи, не е моя работа какво ще пожелаете да правите в уединението на спалнята...

– Бикини „Спанкс“! – казвам, по-смутена и от нея от недоразумението. – Това е вид бельо... виж, няма значение. Наистина трябва да започна да се приготвям.

– Разбира се – изглежда облекчена от смяната на темата. – В колко часа ще те вземе?

– Няма да ме вземе. Ще се срещнем на партито.

– Защо, за бога, няма да дойде да те вземе?

– Първо, защото му казах, че няма да отида. И, второ, защото това тук е Лондон. През двайсет и първи век.

– Кое не е извинение! – Изглежда истински разтревожена. – Когато мъж те извежда за вечерта, трябва да те вземе от прага ти! С букет от любимите ти цветя!

* „Спанкс“ – марка бельо. На английски „spank“ също така означава „пошляпвам“, „шляпвам“. – Б. ред.